

PATRICK LEE

Signál

Vyšehrad

Copyright © 2015 by Patrick Lee
Translation © Jindřich Mandák, 2015

ISBN 978-80-7429-548-5

Věnováno Thomovi a Judy Sharpovým

Toto dílo je fikce. Všechny postavy, organizace i události popsané v tomto románu jsou buď výplodem autorovy imaginace, nebo jsou použity fiktivně.

ČÁST PRVNÍ

SOBOTA 8. SRPNA 2015

KAPITOLA JEDNA

ZÁPACH UDEŘIL MARNII CALVERTOVOU do nosu dokonce ještě dřív, než vystoupila z vozu. Větrací otvory ho nasály do auta zvenčí: mix zuhelnatělého dřeva, zoxidovaného kovu a roztaveného plastu – snad z linolea nebo výztuže koberce. Pod tím vším pak byl patrný ještě jiný pach, který jí připomínal setkání na zahradě za domem a hezké dny v parku. Bylo jí na zvracení.

Nehodlala zvracet. Za těch osm let u FBI nikdy nezvracela. Vypnula motor, otevřela dveře a vystoupila do noční pouště.

Na místě zločinu již bylo deset dvanáct vozidel. Policie státu Kalifornie, Úřad šerifa okresu San Bernardino, tři hasičské vozy z Palmdale. Většina vozidel měla motory puštěné na volnoběh, majáčky zapnuté a čelní reflektory zamířené do bodu ústředního zájmu: vypálené skořepiny obytného přívěsu osaměle stojící u štěrkové cesty uprostřed Mohavské pouště.

Venku bylo zápach cítit ještě silněji než v autě. Marnie poskytla žaludku deset vteřin na zklidnění; otočila se na místě a zahleděla se do okolní krajiny. Daleko na západě byla pláň posetá tečkami světla Edwardsovy letecké základny před úpatím pohoří San Gabriel. Hory byly sotva viditelné proti osvětlenému oparu nad Los Angeles vzdálenému snad sto dvacet kilometrů odtud. Jediný bližší zdroj světla

představoval Barstow, nevýrazná šmouha na severu. Všude jinde byla poušť černá, prázdná a horká jako pec – ve čtyři ráno na začátku srpna.

„Agentka Calvertová?“

Marnie se otočila. Od osvětlené scény se k ní blížil jeden ze šerifových zástupců. Podsaditý chlapík kolem padesátky, který začíná fotrovatět. Na jmenovce nad odznakem stálo HILLER. Marnie s ním před chvílí mluvila po telefonu.

Zabouchla dveře svého fordu crown victoria a přešla k němu. Pod botami jí křúpala tvrdá půda.

„Můj tým je na cestě,“ řekla.

Hiller přikývl a vedl ji mezi nejbližší hlídkové vozy. Za jejich bodavým světlem Marnie poprvé spatřila celý vrak přívěsu. Ruka, kterou si stínila oči, poklesla, Marnie se zastavila a zírala.

Z celého přívěsu dohromady nic nezbylo. Stěny a střecha byly pryč a dokonce i většina spodní části se zhroutila mezi škvárobetonové podstavce, na nichž předtím přívěs stál. Několik kovových kosterních sloupků spojených nevysokými oblouky střechy se dosud tyčilo jako zčernalé žebrovi.

Na zemi vedle jednoho hasičského auta ležely v řadě čtyři pytle na těla. Zatím ještě byly prázdné.

Marnie už znala celý příběh. První detaily vyslechla ve své kanceláři ve federální budově v Santa Monice. Zbytek jí přišel do telefonu, když seděla za volantem a mířila sem, a to včetně audiosouboru zaslaného e-mailem: nahrávka volání na tísňovou linku 911, které vyšlo z tohoto přívěsu zhruba před dvěma hodinami. Poslechla si ho třikrát, pak otevřela okénka fordu a nechala kolem sebe proudit žhavý vzduch pouště. Pokud si vzpomínala, jakékoli myšlenky se jí poté na pár minut z hlavy vypařily.

911 – linka pro tísňové volání...

Můžete vystopovat tento hovor? Dívčí hlásek. Skoro šepťající.

O jaký problém jde...

Volám z mobilního telefonu. Můžete zjistit, kde jsem?

Jste právě teď v nebezpečí?

Žádná odpověď.

Slečno, jste v nebezpečí?

Další tři vteřiny ticha.

Poté: *Jmenuji se Leah Swainová. Jsem zde se třemi dalšími...*

Děvče umlklo se zajíknutím, pronikavým a vyděšeným.

Slečno?

Nikomu jsme nevolaly! vřískalo děvče. Znělo to, jako by oddálila telefon od úst a hlas byl zaměřen na někoho v místnosti. *Nikomu jsme nevolaly! Přísahám...*

A bylo to. Linka po těch slovech oněměla, podle číselného údaje na displeji dispečerčina počítače ve dvě hodiny, čtyři minuty a dvacet vteřin ráno. Na displeji také figurovaly souřadnice místa, odkud se na tísňovou linku volalo; telefon je automaticky odeslal v reakci na vytočení 911. Během příštích třiceti vteřin mířil k místu z dálnice I-15 hlídkový vůz. O pět minut později, ve chvíli kdy byl ještě tři kilometry od udané polohy, policista hlásil, že vidí plameny. Z přívěsu se v době jeho příjezdu stala hořící výheň a jeho evidovaný majitel Harold Heeley Shannon, běloch, šedesát dva let, se záznamem o sexuálních deliktech, nebyl k nalezení. Po jeho červeném fordů fiesta zůstaly jen otisky pneumatik.

Marnie přešla prázdný prostor prašného dvorku u přívěsu. Obcházela vrak zleva doprava, až měla proudění vzduchu v zádech. Byla teď dostatečně blízko, aby viděla zhroutený vrak, který se scvrkl do jakéhosi otisku stavby v půdě. Promáčené zbytky stěn, stropu, podlahy a všeho, co bylo uvnitř.

Jen jedna věc si podržela svůj tvar: klec se silnými kovovými mřížemi, která tvořila krychli o stranách zhruba sto osmdesát centimetrů. Marnie přešla zbývající pár metrů a zastavila se v místě, kde bývala zadní stěna přívěsu. Klec stála hned u ní, vychýlená na ohořelých zbytcích podlahy, na níž bývala umístěna.

Pro Marnii nebyly hrůzné nálezy ničím novým. Jednou našla mrtvolu, která byla dva roky uzavřená v plastovém barelu a rozložila se. Kostí ležely bez ladu a skladu jako pohozené ruční nástroje, ponořené v jakési břečce z tekutin, které vytekly, oddělily se a usadily. Jindy viděla prostor, v němž se dalo jen plazit po břicho. Nějaká jedenatřicetiletá žena v něm

byla držena přes víkend, než ji její únosce uškrtil a pohřbil. Na borovém trámu v koutě, v místě, o němž doufala, že ho policie jednoho dne objeví, vyryla ta žena nehtem *Becco, miluju tě, buď v životě šťastná, ať se stane cokoli*. Za asistence dětské poradkyně vyřizovala Marnie tento vzkaz osobně. Takové dny obyčejně končivaly v jejím suterénním bytě ve West Hills. Měla starou baseballovou rukavici z doby před dvaceti lety, kdy hrávala v Malé lize. Seděla hodinu i víc potmě a přejížděla rukou po švech dohladka ošoupané kůže. Nevěděla, proč to dělá. Bylo jí to za takových večerů stejně jedno.

V kovové kleci byla čtyři těla. Zčernalá, s připečenými cáry oblečení. Všechna ležela přitištěná k zamřížované podlaze klece v poloze, v níž je zastihla smrt: dívky se snažily vdechnout poslední vzduch v místnosti.

Marnie postřehla, že Hiller stojí vedle ní.

„Všechno ještě děti,“ řekl tiše. „Tak deset dvanáct let, souď podle vzrůstu.“

Vítr se na chvílku stočil. Stačilo to, aby donesl k Marnii ten pach, dřív než mohla pomyslet na to, aby vydechla – ten pach byl tak hrůzný, protože byl dobře známý, dokonce příjemný. Pach pečeného masa.

Leah Swainová zmizela z dětského hřiště v Irvine před více než třemi lety, kdy jí bylo osm. Marnie se tehdy tomu případu věnovala spolu s tuctem dalších agentů v Los Angeles a San Diegu. Rodiče děvčátka vystoupili v místních i celostátních zprávách a prosili toho, kdo má jejich dceru, aby ji vrátil. Možná se ta vystoupení objevila i na obrazovce televizoru v tomto přívěsu, kde Leah seděla v kleci. Kde žila poslední tři roky. Kde se nějak dostala k mobilnímu telefonu Harolda Shannona. Kde uhořela.

„Poskytli jsme státní poznávací značku a popis vozidla všem hlídkovým vozům v Kalifornii a Nevadě,“ řekl Hiller. „Také Shannonovu fotografii z registru dopravního inspektorátu.“

Sama Marnie viděla snímek toho muže na displeji telefonu. Podle všeho policejní fotografie zadržného. Vyzábělý obličej, zapadlé oči, dlouhé vlasy a vousy připomínající drátenku na nádobí.

Koutkem oka zahlédla Marnie v dálce reflektory. Sledovala je, jak se blíží: světla byla necelý kilometr odtud a pohybovala se pomalu ve vyježděných zvlněných kolejích štěrkové cesty. Pravděpodobně členové jejího týmu. Kráčela zpátky ke svému vozu, aby tam na ně počkala, ale než tam došla, viděla, že to nepříjíždí auto FBI. Jen nějaký přenosový vůz pro Zprávy ABC7 z L. A.

Opřela se o vůz a mnula si oči. Když je zase otevřela, všimla si, že ji někteří z policistů stojících opodál sledují. Možná se domnívali, že pláče. Možná si mysleli, že je na svou práci příliš měkká. To bylo v pořádku. Co si mysleli, byla jejich věc. Napřímila se a odešla ze scény do černé tmy, kde nebude vadit, když nebude potlačovat chvění rukou. Nehodlala zvracet, nehodlala ani plakat, ale ruce se jí pořádně rozklepou, jakmile jim to dovolí. Vztek musí někudy ven, nic víc.

Nějakých sto metrů na západ od přívěsu se zastavila – narazila na hluboké, široké koryto strouhy zařezané do povrchu pouště, které vedlo k jihu z propustku pod silnicí. Celá hloubka koryta byla naplněná odpadem nahromaděným za celou řadu let: poničené kovové součástky motorů, rozbité spotřebiče, plastové pytle s odpadky roztržené zvířaty. Všechno to leželo ve stínu pod rovinou tvořenou povrchem pouště, takže potmě nebylo koryto prakticky vidět. Dokonce i při osvětleném místě činu vrhající záři do pouště do něj Marnie málem vkročila.

Sehnula se a usedla na okraj kanálu. Ve slabém světle jí naházené odpadky navodily představu lví jámy poseté kostmi. Leah Swainová skončila ve lví jámě, protože šla na hřiště ve špatnou dobu. Nikdy na to nebude lepší odpověď.

Marnie obrátila pohled k obzoru, sledovala příjezd vyšetřovatelů a pocítila, že se dostávají první záchvěvy rukou.

KAPITOLA DVĚ

O ČTYŘI HODINY DŘÍV, když byla Leah Swainová naživu a čekala, až půjde Harold Shannon spát, když hleděla na mobilní telefon, který nechal na stolku právě tak, že na něj šlo dosáhnout kouskem obkládací dřevěné lišty, kterou vypáčila u podlahy od stěny za klecí, pozoroval Sam Dryden oceán.

Sam v tu chvíli stál nějaké tři kilometry ve vnitrozemí, v kopcích nad El Sederem v Kalifornii. Viděl světla na pobřežní silnici a v přístavu; oceán za nimi byla rozlehlá černá nicota. O něco blíž leželo tiché, důvěrně známé městečko. Bylo pár minut po půlnoci, z pátku se právě stala sobota.

Dryden stál na balkoně domku se zahradou obklopenou staletými stálezelenými stromy. Vzduch byl prosycený vůní borovic a cedrů s větvemi mokřými po dešti, který se tudy asi před hodinou přehnal. Teď už na černém nebi vyskakovaly hvězdy, ostře, jako dírky po vytaženém špendlíku.

Domek nebyl jeho domovem; na svůj dům odtud viděl, stál dole na nábřeží. Tenhle domek byl druhou nemovitostí, kterou koupil, aby ji opravil a zase prodal – třetí taková koupě v posledních dvou letech. Každý domek byl o něco větší podle toho, jak nabýval zkušenosti s pracemi. Nemělo to moc společného s dovednostmi, jimiž ho vybavila jeho kvalifikace, ale to mu nevadilo. To, co se kdysi naučil, už nechtěl nikdy použít.

Zvedl se vítr. Kapičky vody se uvolnily ze stromů a pleskaly o zem. Dryden je chvíli poslouchal, pak se obrátil a zašel zpátky dovnitř.

Obývací pokoj domu byl úplně vykuchaný. Když to tady koupil, byly tu stále ještě původní elektrické rozvody, pravděpodobně z třicátých let: tlačítkové vypínače, dráty izolované textilním materiálem a vedené v trubkách. A v celém domě se nenašel jediný uzemňovací drát. Byl to zázrak, že dům už před padesáti lety nevyhořel. Dryden všechno vytrhal a předělal podle předpisů. Stejně rázně si poradil s vodovodní instalací.

Když už se do toho jednou dal, předělal dispozice bytu. Kuchyni otevřel do obývacího pokoje. Rozšířil dveře a okna. Více světla. Lepší cirkulace vzduchu.

Včera večer dokončil v celém domě izolaci skelnou vatou. Měl sice respirační masku a ochranné brýle, ale když byl hotov, měl vlasy a kůži pokryté vrstvičkou materiálu. Před půlhodinou se vysprchoval – koupelna byla také vykuchaná, ale nová vana na nohách s drápy už byla na místě s modrou celtou zavěšenou kolem jako provizorní závěs – a teď už byl zase čistý, procházel místnostmi domu a kochal se celodenními výsledky. Ráno se jeho kroky rozléhaly po domě ozvěnou; nyní byly ztlumené, ozvěnu zcela pohltila skelná vata. Rozdíl. Pokrok.

Někdy dumal, proč se takovou prací nezabývá více lidí. Mohla to být nepochybně otrava – člověk třeba strhal ze stěn sádrokarton a zjistil, že nosné trámy uvnitř jsou ztrouchnivělé a zničehonic se před ním rýsují nekonečné dny lopoty navíc – ale i tak mělo takové zaměstnání hodně do sebe. Neslo hmatatelné výsledky. Člověk viděl, jak jeho dílo postupně nabývá podobu. A když se ušpinil, očista se dala chápat doslovně. Piliny, izolační materiál, suché zdivo na kůži – to všechno z člověka steklo ve sprše a skončilo v odtoku jako by nic. Ne každý pracovní obor nabízel takový druh čistoty.

Vešel do ložnice. Tento týden přišla dodávka luxusního materiálu pro šatnu: police a velké zarámované nástěnné zrcadlo. Všechno to zatím stálo opřené v koutě. Od dveří zahlédl svůj odraz v zrcadle. Byl v dobré formě už předtím, než se dal na stavění, ale i tak mu fyzická práce prospěla. Těšilo ho, jak vypadá. Na třicet osm let to nebylo špatné.

Zhasl světla v ložnici a vrátil se na balkon. Znovu se zadíval na město a oceán. V dálce nad vodami zpozoroval blikající světla dopravního letadla, mířícího zřejmě na losangeleské letiště vzdálené od El Sedera asi hodinu jízdy podél pobřeží. Sledoval ho, když mu v kapse zazvonil telefon. Vyndal ho a pohlédl na displej: číslo mu nebylo povědomé. Dryden ťuknutím přijal hovor a nahradil důmyslný přístroj prostým haló.

Ozvala se nějaká žena: „Jsi doma?“

Dryden ten hlas okamžitě poznal – patřil jedné přítelkyni: Claire Dunhamové.

V jejím tónu něco postřehl. Naléhavost a adrenalin.

„Jsem nedaleko,“ odpověděl Dryden. „Proč?“

„Jsi v El Sederu?“

„Jo. Proč?“

Claire už podruhé ignorovala otázku a místo toho se zeptala: „Za jak dlouho se můžeš dostat do Barstowu? Za dvě hodiny?“

Dryden o tom uvažoval. V hlavě se mu poměrně snadno promítla nejkratší trasa a v tuto noční dobu nebude provoz stát za řeč.

„Tak nějak,“ řekl.

„Musím se tam někde poblíž s tebou sejít. Musíš vyrazit hned teď. Sejdeme se jižně od Barstowu na I-15. Je tam městečko jménem Arrowhead, hned u sjezdu z dálnice, s čerpací stanicí. Zaparkuj tam a čekej.“

Dryden slyšel, jak v pozadí rozhovoru postupně sílí nějaký zvuk: hučení těžkých pneumatik na vozovce. Během několika vteřin nabyl na hlasitosti a pak zeslábl do ztracena. Dryden předpokládal, že Claire ve svém autě předjíždí na dálnici vysokou rychlostí tahač s návěsem. Jestliže vyjela ze svého domova v oblasti Sanfranciského zálivu a doufá, že bude v Barstowu do dvou hodin ráno, pak již musí být v půli cesty.

„Co se sakra děje?“ chtěl vědět Dryden.

Když Claire odpověděla, Dryden si uvědomil, že jí v hlase zní něco víc než stres. Byl to strach – hluboký a nefalšovaný.

„Povím ti to, až se sejdeme,“ odbyla ho. „Neber si svůj telefon. Díky, Same.“

Ukončila hovor. Dryden ještě chvíli stál a nechával si to znovu projít hlavou. Pokyn ohledně telefonu nevěstil nic dobrého. Mobilní telefon měl zabudovaný GPS a neustále aktualizoval v síti současnou polohu. Ať už měla Claire Dunhamová v okolí Barstowu za lubem cokoli, podle všeho nestála o to, aby jejich tamní přítomnost byla oficiálně zaznamenána.

Claire nepatřila k lidem, kteří by si bezdůvodně koledovali o potíže. Zdaleka ne: Byla jedním z mála lidí na světě, jimž Dryden plně důvěřoval.

Musíš vyrazit hned teď.

Dryden přešel z balkonu dovnitř, zavřel za sebou posuvné dveře a o dvacet vteřin později seděl za volantem svého exploreru.

PATRICK LEE

SIGNÁL

Z anglického originálu Signal, vydaného nakladatelstvím Minotaur Books, New York, v roce 2015, přeložil Jindřich Mandák

Obálku s použitím obrázku fotobanky 123RF a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

v Praze roku 2015 jako svou 1361. publikaci

Odpovědná redaktorka Mariea Válková

Vydání první. AA 12,55. Stran 280

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o.

Doporučená cena 288 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-548-5